

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Φλεβάρη 1922

ΑΡΙΘ. 754 (ΦΥΛ. 3)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ : Ἀτεργαίος—Αὐλότοιγος— Ἀθήνα.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀγία. Παράσχος.
Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ : Lied.
Χ. ΜΟΛΙΝΟΣ : Οἱ κανόνες τοῦ Μολιέρου.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀνέκδοτα γράμματα πρὸς τὸν Ντίντριχ.
Δ. ΠΑΠΑΓΥΡΙΟΥ : Γιάγγ - Ση
Α. ΔΙΟΝΑΣ : Ἀπὸ τὸ «De Profundis» τοῦ Ὁσκαρ Οὐάϊλδ.
Δ. Π. Τ. Χειμώνας.
ΣΤΑΘΗΣ ΖΑΡΚΙΑΣ : Καὶ πάλι.— Ἄχαρες στιγμές.—
Τὸ πληγωμένο ἀηδόνι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράγματα.
Κ. ΜΑΚΙΣΤΟΣ : Σοπᾶτε.
Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ : Ὁ Γυάλινος ἄνθρωπος.
ΓΟΥΒΙΜ : Ρημάδι. — Μ. ΣΟΥΛΗΣ : Σειρήνα.
Κ. ΤΣ : Πίστεψέ με.— Ἀπὸ τότες.
Ε. FAGUET Μολιέρου.
Α. ΤΡΙΝΚΟΥΛΟΣ : Στὴν ὁξώπερα.
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Ἐνὴ φιλο-
λογία.— Ἑλλην. Περιοδικά.— Ἡ κοινὴ γνώμη.—
Χωρὶς γραμματόσημο.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΣ

Κρύφια φωτούλα πὺν λαλεῖς κι ὄλο ξοπίσω τρέχο
νὰ σεῖρω, γλυκαντίλαλε, κι ἀναπαμὸ δὲν ἔχω.
Καπνέ, ψηλὰ φιδουλιστράς ! μαζί σου ἡ χαμοκέλλα !
Κάστρα, παλάτια ἀρχοντικά ; Ψυχὴ μου χαμογέλα !

Φτελιό, στὴ ρίζα σου ἔγειρα, στὸν ἡσκιο σου, πλατάμι,
Περαστικό, μ' εὐώδιασες, μοσκόβολο βοτάνι.
Τὰ μυστικά σου, ρεματιά, πουλί, τὸ λάλημά σου
ἔνα μὲ μένα γίνηκαν καὶ σύ, πνοὴ τοῦ δάσου.

Βιολί μου, ὁ ἀχὸς σου κἀτι λέει : Γιά πάρε το καὶ παίξε!
Βροχούλα, ρίξε τὴ δροσιά, τὰ χεῖλη μου καὶ βρέξε !
Κ' εἶπα τραγουδι φλογερὸ μιᾶς πλάσης νέας, παρθένας
σὲ Δύση καὶ σ' Ἀνατολή : Δὲν τῶνισε κανέναις !

Γιὰ ποιόν χτυπᾶς, Καμπάνα μου γλυκεῖα μοναστηρίσσια ;
Σὲ μένα γενεύετε γυρτά, θλιμμένα κυπαρίσσια ;
Σὰν τὸ πουλί : σὰν τὸ σκυλί καταμεσίς στὸν κάμπο !
Κι ὁ τάφος, σπῖτι εἶναι κι' αὐτός : δὲ θέλω μέσα νᾶμπω.

Χώρα, περβόλι, ἀνθότοπος, βουνὸ δὲ μὲ σηκώνει.
Σύννεφο, ἀέρα, ποταμὶ, καὶ ταξιδεύτρα σκόνη,
Σκόνη τοῦ δρόμου· μαλακὸ στρώμα νὰ πέσω ἀπάνω
μιὰ νύχτα νὰ πεθάνω !

ΑΥΛΟΤΟΙΧΟΣ

Στολίστηκες, αὐλότοιγ', στ' ἀγιόκλημα πὺν σμείγει
τ' ἀκρόκλωνα τῆς πασχαλιᾶ ; καὶ σὲ περιτυλίγει.
Ποιὸς λέει πὼς ἔγειρες πολὺ καὶ ποιὸς μιλεῖ γιὰ στύλο ;
Γι' ἀντίστυλό σου ἔνα πουλί πίσω ἀπ' τὸ κάθε φύλλο.

Μὲς στὶς φωλιές, Κύρ ξρωτα, κλειέσαι μικρὸς δεσμώτης,
Γλυκεῖά σου γάναι ἡ φυλακὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς νιότης.
Ποιὸς πάει ; καὶ ποιὸς μαραίνεται ; Σοῦ λέω διψᾷς ἀκόμα
μιὰ στάλα ἀγάπη ἢ γὰρ καρδιά, καὶ γιὰ φίλι τὸ στόμα.